

Przedstawiamy Czytelnikom książkę, będącą propozycją swoistej mapy paradygmatycznej. Ma ona charakter dezaktualizacji i aktualizacji kluczowych dla pedagogiki specjalnej zagadnień, a jej konstrukcja wyznacza autorską wizję rozwoju naukowego tej dyscypliny. Subiektywizm prezentowanego modelu związany jest głównie z wyborami, jakich autor musiał dokonać w książce. Ów problem podjął od podstaw, próbując ustalić czym jest paradygmat i jakim ulega zmianom, przy jednoczesnym uwzględnieniu odmienności znaczenia tego terminu w innych subdyscyplinach edukacji.

W prezentowanej publikacji autor odniósł się do dorobku wspomnianych subdyscyplin. Podjął zadanie określenia miejsca i istoty paradygmatu w naukach humanistycznych. Odwołał się do poglądów Tho-

masa S. Kuhna, będącego inicjatorem dyskusji paradygmatycznej, a także do prac Zbigniewa Kwiecińskiego, Bogusława Śliwerskiego, Lecha Witkowskiego, Teresy Hejnickiej-Bezwińskiej, Bogusława Milerskiego, Joanny Rutkowiak, Krzysztofa Rubachy.

Autor musiał dokonać wyborów również w analizach dotyczących pedagogiki specjalnej. Wynikało to z tego, iż paradygmaty naukowe nie zawsze znajdują odzwierciedlenie w rzeczywistości rehabilitacyjnej lub mają w niej inny zakres, są inaczej określane lub rozumiane. Amadeusz Krause podjął się pewnego uporządkowania teoretycznego tych kategorii.

Treść książki przedstawiona została w trzech częściach zawierających po cztery rozdziały. Autor w części I przedstawia tło przeobrażeń paradygmatycznych związa-

nym z niepełnosprawnością, w części II rozważa o ryzyku i dylematach tworzenia paradygmatów w pedagogice specjalnej, w części III najbardziej obszerniej treściowo ukazuje przemiany paradygmatyczne w pedagogice specjalnej, aktualne (nowe) paradygmaty upowszechniane w tej nauce i ich społeczne konsekwencje.

Treść książki zamyka zakończenie w którym Autor stara się odpowiedzieć na pytanie: co zmieniają paradygmaty w pedagogice specjalnej?

Książka jest teoretyczną monografią współczesnych paradygmatów pedagogiki specjalnej.